

2. søndag i advent – tale ved genindvielsen af Gadbjerg kirke

Her i dag ved genindvielsen af Gadbjerg kirke vil jeg gerne indlede med at læse nogle vers fra profeten Esajas. Det er den gammeltestamentlige læsning til i dag 2. s. i advent. Profeten Esajas skriver:

Men der skyder en kvist fra Isajs stub, et skud gror frem fra hans rod. Over ham hviler Herrens ånd, visdoms og indsigts ånd, råds og styrkes ånd, kundskabs og gudsfrygts ånd; han lever og ånder i frygt for Herren. Han dømmes ikke efter, hvad hans øjne ser, fælder ikke dom efter, hvad hans ører hører; han dømmes de svage med retfærdighed, fælder retfærdig dom over landets hjælpeløse. Han slår voldsmanden med sin munds stok, og med læbernes ånde dræber han den uretfærdige; retfærdighed er bæltet om hans lænder, trofasthed bæltet om hans hofter. Ulven skal bo sammen med lammet, panteren ligge sammen med kitted; kalv og ungløve græsser sammen, en lille dreng vogter dem. Koen og bjørnen bliver venner, deres unger ligger sammen, og løven æder strå som oxen. Spædbarnet leger ved slangens hule, det lille barn stikker sin hånd ind i hugormens hul. Ingen voldes ondt eller ødelæggelse på hele mit hellige bjerg; for landet er fyldt med kundskab om Herren, som vandet dækker havets bund. På den dag skal Isajs rodsrud stå som et banner for folkeslagene; til ham skal folkene søge, og hans bolig skal være herlighed. *Es 11,1-10*

En kvist skal skyde frem af den gamle stub. Profeten Esajas nærer menneskets forventning og håb med sine ord og ordbilleder:

Kvisten skyder af stubben. Selv om træerne vælter, og kun stubben står tilbage, så lever mennesket ikke kun i en verden, hvor alt skæres ned og går til. Selv den mest mørnede stub kan ved Guds nåde skyde en grøn kvist og vokse op mod himlen.

Det er et enkelt og stærkt billede, som Esajas bruger, og et billede, som uundgåelig – selv her cirka 2500 år efter, profeten skrev det – lyder på trods af verdens stadige tilstand og de mørke erfaringer, vi gør os i livet med hinanden:

Verden er en urolig verden fuld af mørke dage, ikke kun i disse korte vinterdage. Vort livs skrøbelighed og menneskets egen magt svækker håbet. Vi mennesker har så mange mærkelige ting for og lader os ofte drive frem kun af egoisme, egensind og frygt. Vi søger let de nemme løsninger, som gør os selv stærke, puster os op, og vi gør det uden tanke på andre. Vi mennesker skaber så mange håbløse dage for hinanden og os selv.

Det er derfor så godt, at kirkerne findes og at vi passer godt på disse huse. For det er helt afgørende at Guds ord forkyndes i disse rum.

Kirkerne er huse på trods, er kviste på verdens stubbe.

Disse gamle bygninger sådan som også Gadbjerg står rundt om i landskabet og vidner om håbet. Her inde hører vi om Guds nærvær, om kærligheden, troen og håbet, som Gud giver os at leve på.

Her i kirken får vi i dåben at høre, hvordan mennesket er et gudselsket barn, og at som sådanne skal vi leve: leve i ansvar og tro, og i tillid til Guds trofasthed og nåde. Vi skal leve i tillid til, at den gode Gud holder sin hånd over os og tilstedighed nærer os med sine håbefulde ord.

Gadbjerg kirke åbnes nu igen i dag, her midt i adventstiden. Kirken har en lang og broget historie. Huset her er bygget omkring år 1200. Mange af jer, kender sikkert bedre end jeg kirkens historie, men man skal ikke være længe i rummet for at se spor fra mange tider: døbefonten er måske krigsbytte fra Gotland og altertavlen har sin historie, osv. Hver tid og hver menighed sætter sig sine mærker og lægger spor i dette hus, og sådan er det nu også sket med den sidste renovering her. Huset bliver mærket af tiden, fordi det bliver brugt, og det er godt. Og samtidigt er der vilje til her i sognet at værne om og passe på Gadbjerg kirke. Det er en glæde at se og jeg vil ønske, at kirken nu flittigt vil blive brugt, så I kan gå ud herfra med det levende håb, givet os af Guds løfte til os, om at han er Gud for os. At vi ikke lever for os selv, fordi der virkelig skyder en kvist, som Esajas skrev, en kvist af Isajs stub.

